

ՎԱՀԱՆ ԱՍԼԱՆ

ԱՐՅՈՒՆՔ

ԳԱՀԻՐԷ

ՏՊԱԳՐ. Զ. ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ - Ա. ԶԱՏԵԱՆ

1911

ՑՅԻ. 99

Ա-73

891-99

Ա-73

01 JAN 2009

19 NOV 2010

ՎԱՀԱՆ ԱՍԼԱՆ

Ա Ր Յ Ո Ւ Ն Ք

Գ Ա Հ Ի Ր Է

ՏՊԱԳՐ. Զ. ՊԷՐՊԷՐԵԱՆ - Ա. ԶԱՏԷԱՆ

1911

15 .02. 2013

20445

Ի Ը

Վ Ա Ղ Ա Մ Ե Ռ Ի Կ

Կ Ե Ա Ն Ք Ի Ը Ն Կ Ե Ր Ի Ն

Ա Ր Մ Ե Ն Ո Ւ Յ Ի Վ. Ա Ս Լ Ա Ն Ի

Թ. Ա. Ր. Ծ. Հ. Ո. Ղ. Ա. Կ. Ո. Յ. Ի. Ն.

Ս գ ա լ ո ր ս ր ա ղ յ

Ի Ր Վ Ե Տ Ա Ն Ա Ր Ա Մ Ո Ւ Ս Ի Ն Ը

Կ Ը Ն Ո Ւ Ի Ր Է

8502-26

Հ Ո Պ Ե Ս ,

Թեասակիդ համար անևն ,
Արմենուհի , իմ քաղցր Հոգիս ,
Այս Յուշարձանն եմ ես կերտեր ,
Արցունքովն իմ ու մայրիկիս :

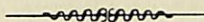
Հանգի՛ս , ուրեմն , ննջե՛ հանգիս ,
Երանաւե՛ս այդ Քունիդ մեջ ,
Մենք գերին եմք թեասակիդ ,
Մեր սիրտերուն Սերովն անեղ :

1 Նոյ. 1911
Դահիրէ

ՎԱՀԱՆ ԱՍԼԱՆ

Ա Ր Ց Ո Ւ Ն Ք

Ճ Ա Մ Բ Ա Գ

Քիւն-արցունք լալէն յոգնած աչքերուս
Յառումովը անգոր՝ հիմա էու համբաղ
Ծա կ'սպասեմ. կարօտն ունիմ անարատ
Սիրոյդ իւզովն օծելու վերքն իմ հոգւոյս:

Ո՛ւր սրբոյքը անախական Բու կեանքիդ,
Ու պսպղուն հոգւոյդ հուրքը կենաբաշխ,
Ռեհանն անոր, վարդը, խունկերն ու բտաշխ,
Ո՛ւր շրթներուս համար աւեր՝ անժըպիտ:

Յորեկն համբուն խրոսվայոյզ՝ անձկայրեաց,
Գիշերներն ալ մութին հետը ցուրտ՝ տըխտը,
Եր չարչրկուիմ յաւերժօրէն անճնատուր

Յիշատակիդ ջինջ՝ տեղեկելովն իմ առկայծ.
Թուր գացիր, բայց յառումով մը անբարբ,
Յոգնած աչքերս դեռ կ'սպասեմ Բու համբաղ...

ԼՈՒՌ ՊԱՆԵՐ

ուրջրս անհուն շրուրիւն մը կայ անեսս,
Բուրումներով վարդ, յամպար.
Ասրուշանիս մինչ կը խառնեն կրակն ես
Գուրմի մը պէս անբարբառ:

Ու մինչ այսպէս անուրջներուս հետ միմակ,
Ասրուշանքս կը խառնեն,
Եւ կայծերուն հետ — զանակներ անառակ —
Կը խաղաւ ես սխաւդիս,

Անդին մոռ մը շուռ կը հիւժի, կը հասնի
Ուղղիչ սշացով պատրոյզին,
Սիրտիս պէս որ հրայրներէն կարօտի,
Կը դողդոջ սարփագին...

ՏՈՒԱՅՏԱՆՔ

ոգիսս մէջ անհորիզոն տուայտանքի
Յուրս՝ անաւոր գիշերները կը սեւան,
Ու ցաւերու սարսուռ մը ներսս, ամէն դի,
Փրլուզումներ կը յօրինէ անսահման:

Գիշերին լուռ անուրջներուն մէջ համակ,
Հեւք մըն է տունչս չարչարալից՝ անսպա՛ռ.
Իցի՛ւ, Հոգի՛ս, գիտնալիք քե անյասակ
Խրոսով մ'իմչո՛ւ կը դարբնուի ինձ համար:

Ի՞նչպէս մոռնամ, ի՞նչպէս, ի՞նչպէս, ըսէ՛ Դուն,
Շողով հիւսուած քերթուածի կեանքդ համբուն,
Ու մաքրափայլ հուրքը հոգւոյդ հրեշտակի.

Տըւայտանքն այս նիրաններով կապարի,
Դեռ կը բողո՞ւս որ գալարէ ուժգնապէս,
Հոգիս՝ որ Քեզ միայն կ'ըղձայ ա՛յ այսպէս:

ՏԱՌԱՊՈՒՆՔԻ ԺԱՄԵՐ

Սուսացումէն արցունքներուս,
Սիրքս կ'այրի կուրծքիս ակ.
Պիտի գիտերն այսչմինչեւ լուս,
Չարչկուիմ մի'ս-մինակ:

Մըռայլ ամպեր անա կեկին
Երագանքիս ընդմէջէն,
Գալար-գալար կը կաթկթին
Մէջն հոգիիս սրճաւէն:

Ու գիտերին այս վեսայոյց
Ցրնորհներուն մէջ անհուն,
Ուր արցունքն'՞՞ր պէտրուս,
Ցաւը կուլամ իմ հոգուն,

Տառապանքէն լայնցած կուրծքիս
Մէկ խորք գէթ չ'ըլլա՞յ պիտ',
Ու օրքներէդ ծըլած, Հոգի'ս,
Բացուի ինն'յօ մէկ ծրպիտ...:

Առուսացումէն արցունքներուս,
Սիրքս կ'այրի կուրծքիս ակ.
Պիտի գիտերն այս մինչեւ լուս
Չարչկուիմ մի'ս-մինակ...:

Թ Ա Խ Ի Մ

Մեղկութիւն մը կ'անցնի անհուն,
Երակներես կամաց-կամաց.
Արբի՛լ կ'ուզեմ դեռ Քու անանց
Վայելովը քի'նչ սերերուն:

Ա՛խ, կ'սպասեմ ես թեւաբաց
Կազդոյրներուն՝ քանի քաղծուն
Մեղկութիւն մը կ'անցնի անհուն
Երակներես կամաց-կամաց:

Շքունքներս քախծներուն
Դալուկն ունին ցո՛ւրտ՝ մահաբեր,
Իցի՛ւ սիրոյդ սարսուռն ամպեր
Երակներես՝ ուրկէ քաղծուն
Մեղկութիւն մը կ'անցնի անհուն:

Լ ՈՒ Ս Ն Ա Կ Ի Ն

Ո՛ւր կը ջալասս, Լուսին, արծաթ շողերուդ
Անձրեւումովն ըսփոփել սիրսս աներակ,
Ու յուսածին քու ժրպիտովդ հոգւոյս մութ
Խորշերէն ներս անկորրուքեան քերել կեանքի:

Մի՛ հեճեւիր, Լուսնա՛կ, այդեւ քայներուս,
Դուն առաջուայ չունիս հրմայքն ինձ համար.
Անըջածին քու կուքեանդ շողն ու յոյս,
Ի՛ն հոգնասարս ցաւին դարմանն ա՛յ չեն սար:

Փախի՛ր, ու սա անկերունն սակ յուսածդի,
Ժպտունն դեմքիդ ճառագայթը ծածկի՛, կամ,
Անցի՛ր ուրիշ աշխարհ մ՛այլ եւս որպէսզի,
Երբեմն ըզֆեզ սիրած ըլլալս իսկ մոռնամ:

Ա՛խ, հեռանայ դուն չես ուզեր, ո՛վ Լուսնակ,
Բայց ըսէ՛ ինձ ի՞նչպէս քեզի ես ժպտիմ,
Երբ հոգիս Լուսնակն անուշ հոգինն սակ,
Յաւերժական կը խորթայ քունն առանձին...:

Գ Ե Ր Ե Ջ Մ Ա Ն Ի Գ Գ Ո Վ

Երցունքներու հեղուկ հոգեմ մը կարմիր,
Կոպերուս սակ կ'այրի նսեմ ու սժգոյն,
Քանի սա ցուրտ դաւքանիդ քովն ուճադիր
Կ'արձանանամ՝ գրկած ցաւերս իմ անհունն:

Ու սասկապէս կ'ուզեմ ողբայ բովանդակ
Անբժուքեան ծաղիկներով բեռնաւոր
Վնիս հոգիդ որը, աւանդ, հողին սակ,
Մահուան հանգիստ կը քնանայ քունն այսօր:

Ըսէ՛, սակայն, կմախացած մարգերու,
Եւ բուփերու քովերովը դալկահար,
Փռուած սխուր հողակոյտըդ ա՛խ, ինչո՞ւ,
Վառող արթիս իդձն ու հեծֆը չի՛ ըզգար:

Ո՞վ զարթոնքի պիտի ոգէ երգն Քեզի,
Ու արեւէ անխօս կեանքդ այդ մրթին,
Որ Յարուքեան մը խիճնդիդ մէջ կանացի,
Քաղցրութիւնը ըմբոխնես հեղ մ'ալ կեանքին:

Ո՞վ հոգեկան խոճանգումի վճառաս
Իմ օրերուս սրճական գոյժն ամայիին,
Պիտի յոգնած ոսկորներուդ անարաս,
Ու հոգիիդ ալ ցնցուղէ առանձին:

Անդրեիւմի ըսփիւռներուն մէջ ո՞վ Դուն,
Որ կ'արբենաս բոլոր Լուռովն Անդենի,
Գեթ վայրիկ մը մեզի դարձիր եռանդուն,
Մեզի՞ դարձիր ժրպիտվըդ հեճալի,

Ու ջուներն մէջ, ու ջուներդ մէջ մայրական,
Ու կուրճիս սակ, կուրճներու սակ ամայի,
Տե՛ս, տե՛ս, ի՛նչպէս ցաւի խարոյկ մը այնքա՛ն
Մոլեգնօրէն կը հրդեհի, կը վառի՛ . . . :

Պ Ա Տ Ր Ա Ն Ք

արօտներու է՛ն հուրֆոս մէկ վայրկեանին,
Անմեղութեան նառագայթովն յաւէտ լոյս
Դիմաստուերիդ կը հանդիպի գարնային
Կուսութիւնը իմ պաճօղի աչքերուս:

Ու ակնարկիդ ըզզլիւած ես բոցերէն,
Բազուկներու լայն բացումովն ծպտեես,
Կը մօտենամ արագ-արագ, լուռօրէն,
Հասնումներս Բեզ պատմելու վերջապէս:

Բայց հազիւ թէ կ'արօտախօս կրակին
Այրուցները պիտի իրենց ունենան
Ըսպեղանին, նոյն կ'արօտին ես կրկին,
Վիճօր կուլամ պատրանքիս մէջ իրիկուան . . . :

Մ Ի Ս - Մ Ի Ն Ա Կ

Դուրքը խաճնող ցուրտ մը կայ.
 Հո՞ծ տարափ մը ձիւնի՛ վառ,
 Է՛նչո կը մաղուի վերէն վար,
 Ճեղհելով օդն անխնայ:

Ու յամբօրէն հեռակայ
 Լեռն ու սարերն իսկ մօտիկ
 Կ'ալեւորին, մինչ սաստիկ
 Դուրքը խաճնող ցուրտ մը կայ:

Ես խուցէս ներս՝ սոսկ վրկայ
 Իմ վիշտերուս՝ մի՛ս-միճակ,
 Երկունքներուս մէջ հիմակ,
 Կուլամ արցունքս այսօրուայ...:
 Դուրքը խաճնող ցուրտ մը կայ:

Կ Ը Հ Ա Ի Ա Տ Ա Մ ...

Կուրճիս սակ Ասուն մը կայ սխրամած,
 Որ ցրթն շունչովն իրեն մահաբոյր,
 Վերջին տերեւներն ալ կը բերէ ցած
 Սիրիս՝ ահաւոր Յաւին հիմա փոյր:

91-2058

Ներսեւարհային խրոով մը մըրթին,
 Կ'սուներէ հակիս ծաղիկներն փայլուն.
 Հիմա փայլ առ փայլ մահուան անդունդին
 Կը մօտենամ ես վիտիս հետ անհուն:

Հոգ չէ՛, բող մարդիկ սիրեն ու ապրին
 Այս կեանքին Գարունն ու Ջրմետն սրխուր,
 Ինձ համար բաւ է ափ մի հող ցրթին,
 Թուչելու համար դեպ՛ այն Կայանն ուր՝

Պատումներուդ ջերմ յոյզովն անձկալից,
 Եւ արցունքիդ մէջ անմեղ հրեշտակի,
 Կը հաւատամ քե՛ Դո՛ւն, ո՛վ իմ Հոգիս,
 Անհամբերօրէն կ'սպասես ինձի...:

Ք Ա Խ Ե Ր Ո Տ Ս Ի Ր Տ Ե Ր

Յո՛ւրս, աշնային մրթութեան
Թախիծովը արցունքոս,
Մեր սիրտերն արդ կը հեռան,
Կուրծներու թախիծովը՝ աղօս :

Ու հապշտապ, խօշական,
Յոյզով մ'անոնք կուշան հող,
Յուրս՝ աշնային մրթութեան
Թախիծները արցունքոս :

Ու այսպէս միշտ՝ անդադրում,
Սարսըռանքով արհաւիրոս,
Կը յօրինուին արտերում
Թախիծները արցունքոս,
Յուրս՝ աշնային մրթութեան . . . :

Լ Ո Ւ Է՛, Հ Ո Պ Ի Ս

աղով օծուած կանաչներուն մէջ սամուկ
Մարմինայի՛ հողիդ կ'առնէ հանգիստն իր,
Յաւերժական Լուռին գերի, վիտ ու սուգ
Սփռելով արդ սիրտերուն մէջ մեր կարմիր :

Դո՛ւն հանչուցիր մեզ Տառապանքն անաւոր,
Անջատուովն ապրբւածեդ այսօրն շուս,
Դո՛ւն կերտցիր Արցունքի Կեանքն այս բոլոր,
Մեզի համար որ կ'ապրինք Մահն իսկ անգութ :

Լուսամուտէն մեր սան՝ Արեւն հրբակեդ,
Ճառագայթներն իր չորկեր հիմա ներս .
Աղջամղջին ետարն է արդ պատեր մեզ,
Բաժանումիդ ցար կուլանք Մայրս ու ես :

Ունի՞ս քե չէ այս ամենէն բրնաւ լուր .
Ա՛խ չես ըներ փափկիկ ձայնդ մեզ լսելի,
Ու կը մնաս Սփինքոսի պէս յուսէս լուռ,
Մեր սիրտերը մասնելով ողբ ու կոծի :

Բայց հանգի՞ստ ես այժմ հողին թախիծովը ցրտին,
Գեռ կը լռե՛ս . . . , լռե՛ , սակայն, ա՛խ, Հոգի՛ս,
Չեմ ուզեր որ Գերեզմանէն գեր անդին,
Վայելած այդ հանգիստիդ մէջ վրդովիս . . . :

Կ Ա Պ Ի Լ Ն Ե Ր Ը

Լացող աչիս արցունքին պէս,
Կարիկները ահա նորէն,
Պերն՝ անեզրը բարձունքներէն
Վար կը սահին արագապէս:

Երկինքներու կը դիտեմ ես՝
Բընակչութեան վայրէջքն այս գէջ:
Եւ դեռ կ'իյնան անոնք անվն'րջ,⁹
Լացող աչիս արցունքին պէս:

Կը հարցունեմ, ինչո՞ւ այսպէս
Փախուստ կ'ուտան մէկիկ մէկիկ
Հեղիկընրաց ու հանդակտիկ...
Կ'իյնան անոնք, կը տեսնեմ ես՝
Լացող աչիս արցունքին պէս...:

Ա Ր Յ Ո Ւ Ն Ք Ը

Ոգիւս ներս ցաւի խարտոց մը կը բանի,
Պատառումի նիւթելով հոն կեանքը դժնէ:
Ա՛լ անլուսին գիշերներուն ես տեսիլի
Մըռայն ունիմ խորը սրտիս որ եիւանդ է:

Ապրելու լայն բաղձանքներէն ա՛լ պարպւած,
Լենդանութեան չի՛ բողբոջիր ո՛չ մէկ ծաղիկ
Ներաշխարհիս մէջ՝ ուր հիմա ցուրտ՝ մթամած
Երկնքի մը պարգուիլը կ'զգամ լըռիկ:

Ու անկըշիւ յաժուսներու մէջ դիւական,
Անլոյս խոհեր կը պառուտին խորը զանկիս,
Մինչ տեսար 'Բու Կարօտիդ եւ Անճկութեան
Արցունքն, Հոգի՛ս, կը գալարէ, կը մրկէ գիս:

ՄՔԱՍՏՈՒԵՐԻՆ ՄԷՋ ԻՐԻԿՈՒԱՆ...

Քասուերին սեջ իրիկուան,
Խորհրդաւոր Հռչակ երբ կ'անի,
Ու ծիծաղներն երբ փրկանան,
Ու երկարի պահն Անուրջի,

Հիւանդ հոգիս անպասուս՝ շայն
Ըղձանֆներու կ'ուզի քափով,
Մքասուարին սեջ իրիկուան
Թեւեղ, Հոգի'ս, միևնչեւ քու փով:

Ու կարօտի մ'յաւերժական,
Մեղեդիովն աչ մեղմահոնեց,
Ոգեղ Սիրոյոյ երգն աննման՝
Չոր կ'երագեմ այժմ լուռ ու մունց,
Մքասուերին սեջ իրիկուան:

Մ Ի Ն Չ Ե Ն Ե Բ Բ Բ...

ափօրէն իջնող Ասուածորդոյն պէս,
Կարմիր Արեւը ֆող մը երեսին,
Մայրամուտէն վար կ'անցնի յամբապէս,
Մուրիկն սուկուսը ձգելով ետին:

Տակաւ անձկայից հեծեծանք մը լուռ,
Կը սեղմէ ուժգին կոկորդոս սուերոս,
Ու ցտեկայարոյց ձայներու անլուր
Կ'երկարի ողբերգն իմ սիրակարօս

Հոգիիս խորն ուր աղջամղջային,
Կը խրժայ գիւեք մ'արհաւարայից՝ գէջ,
Ու սրտապատար հեծք մը սրտիս սէջ...

Ա՛խ, միևնչեւ ե՞րբ ես Սիրոյոյ ծարաւին,
Պիտի տանջուիմ ցրնորովն այսպէս,
Ու ըսպասանով հասնիմ մտապէս:

Ա՛Ղ ՉԵՄ ՍԻՐԵՐ ...

Ա՛Ղ չեմ սիրեր խառնիճաղան
կեանքը Բնութեան,
Ուր խօլական յորդուքիւնը բիւր իրե-
րուն
Խանդ՝ ներշնչում ինձ կը բերէր յա-
ւերժական,
Եւ ըստփանձ՝ որ Կ՛օրօրէր զիս անդադրում:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր բոլոր ձայներն լեռնականի,
Եւ հիւղեուն աններդաւանակ երգերն ամեն,
Անոնց հեծֆը՝ որ կը դողայ, կ'այեկոծի,
Անոնց ողբը՝ որ կ'երկարի հեռուներէն:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր երկնասրլաց նոնիներուն
Մտնել անհուն, մտնել անեզր Խորհուրդին մէջ,

Ու նոյնաճալ, ու խառնուիլ անոնց փաղփուն
Բացասանի լուսածրար կեանքին անվերջ:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր սարածուքիւնը ծովերուն,
Կոհակներն իսկ անոնց՝ հանդարտ սուրացով,
Ու լեռները, ու վրձակներն ալ սիրուն,
Ու քամին իսկ, շունչն հարաւին՝ զեփիւռն ալ զով:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր տերեւաբափն Աւուններուն,
Անոնց սրխուր, անկենդան տեսն ալ համօրէն.
Մտուը՝ որ կը ծփծփայ այգուն-այգուն,
Արցունքները՝ որ կը հոսին երկրններէն:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր բարձուքիւններն անմասշտի,
Անոնց ձիւնը, անոնց կասարն ամպածրար,
Ուր վերերուն չքնաղ կեանքը կը դարբնուի,
Ուր Անհունը իր գոյներուն կ'երկնէ զոհար:

Ա՛Ղ չեմ սիրեր մուքն ու մրոպլը գիւղերին,
Հովիտներուն անդորուքիւնն ալ լըռանիս,
Միծաղներու արձագանգներն՝ որ կը հոսին,
Խնծիղներու երգին ալի՛քն իսկ անհանգիս:

Բայց կը սիրեմ ու հոգեւի՛ն կը սիրեմ ես,
Արեայոյսի այս պահն անդորր ուր սրակէզ
Իմ ցաւերէս, Հոգի՛ս, նաեւ սառապանքս,
Կայծ մը լոյսի համբոյրներով կը զրկեմ Քեզ...:

ՎԵՐՋԱԼՈՅՍԻ ԼՈՌՈՒԹԵԱՆ ՄԷՋ...

Վերջալոյսի լրուութեան մէջ,
Պարիկներու կր լրսեմ
Չայներն՝ որոնք շեշտով մ'անվերջ,
Կ'երգեն կեանքի երգն վսեմ:

Ուրիներուն բացասանի
Մէջէն շնչով սիւրի նման
Որ բեւերովն իր կր սանի
Դալուկ տեւելն, Լուսնկան,

Քովէս անցնող ձայներն այլ նոր,
Չիս կր կրեմ խելայեղ,
Դէպի մենիկ աշխարհն Անոր՝
Որ կ'սպասէ սիրազեղ...

Ո՛ր կր վագեմ ես բեւաբաց,
Խոտովայոյզ՝ շնչապառ,
Չայներուն հետ որոնք յոգնած,
Չիս կր լրեն յամբար:

Քայց հովիտէն ու դաշտերէն,
Լեռներէն ալ ես սակաւ,
Ուր Սոսկումներ կր սիրեն,
Կր սրլանամ քեզապաւ,

Արեւանքիս մինչեւ, սակայն,
Ճամբաներէն այս դերբուկ,
Վերադառնամ գրկած միայն,
Հոգի՛ս, լոկ Սերդ խուտափուկ...:

Չ Ի Ի Ն Ը

Կերն անպեր կը թափառին յուշօրէն,
Ուռնցուցած արգանդնին
Ու հողմալար՝ յորձանքներով անօրէն,
Չիւնը կ'իջնէ վար՝ չորս դին:

Տիրութիւնը այդ ըսպիսակ ձիւնին պէս,
Պսսումով մ'աւաւոր,
Մենասիրիկ հոգիս մեջ կը տեսնես
Փռուիչ կուզայ անկէ օր:

Կը հաշի ձիւնն հազի գետնն հաւքուրած՝
Արեւին տաք հրպուռնէն,
Ծարաւ հողին տալու հաւար անկասկած,
Կենդանութիւնը իրեն:

Տրտմութիւնը — թունեղ ծաղիկ — կը փքրի
Հոգիէս ներս շարունակ,
Թողլով որ ես ցաւերուս հետ՝ փայ-փովի,
Ապրիմ կեանքը մի՛ս-միւնակ:

Ս Պ Ա Ս Ա Ն Գ

Լոյս-Լուսնկայ գիշեր մըն է բուրումնաւէս,
Մեզով լեցուն կոյս, հեռաբեր, երազունակ.
Կ'ուխտա որուին տակաւ յուշիկ՝աչեքս նամէս,
Երբերն բիւր երանգներուն ոսկեղբուազ:

Արմաւենին — ուխտաւոր մը յաւերժական —
Իր վարսերուն ցրտն հիւսփովն արծաթակէտս,
Կը բարձրանայ հոն միայնակ խաղալ՝ այնքան,
Լոյս-լուսնկայ գիշերին մէջ այս կենսաւէս:

Մեղեդիի հոս հոն փափկիկ՝ հեռագրգլու
Կը բռչկրթի հեծկիտու մը հոգեխրոով,
Մինչ լոյս-կեանքեր — ասղերն անոնք — ամէն մէկ իր
Արծաթի եւ ոսկիի վառ կ'օծեն գոյնով:

Պատահանիս բայց ես զբաւ կուրծիս փեղկին,
Կապոյտներուն կը մըխեմ աչքս յապասելու
Համար, այսպէս, Քիզի, Վեզի՛, հոգւոյս անգին
Լոյս-Գոհարն որ հիմա կ'ապրիս այնքան հեռու՛ . . . :

Գ Ի Շ Ե Ր Ի Ն Մ Է Զ

Խալուսնի լուսապերն
Ցոյքերն արծաթ երիզի,
Կ'անձրեւեն ամէն դի,
Հարուս հեղեղ մը անվերջ:

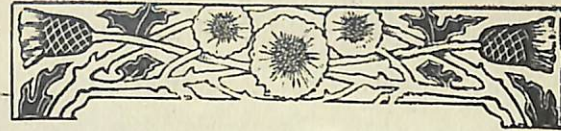
Շողեր՝ ներմակ, վարդերանգ,
Շողեր՝ համակ աղամանդ,
Մեազանքի աս ու անդ,
Կ'ոսկելուսն ժամն արագ:

Գիշերային լռութեան
Այս ըզզլխող պահերուն՝
Ուր ծղրեքներ լոկ անհուն
Մինչեւ վերջը կը սզգան,

Ես գինովցած՝ երագուն,
Իմ ցաւերուս անձնասուր,
Կուլամ կեանքը դուրսի լուռ,
Խորհուրդին ու ձայներուն :

Ու մութ՝ ցամուկ աչքերուս
Սեւեռումովն ըղձակար,
Կը ծըծեմ ես անքնդհաս,
Այս գիշերուայ բոյրն ու լոյս

Լիալուսնի լուսապերն
Ցոյներն արծաթ երիզի,
Մինչ կ'անձրեւեն ամեն դի,
Հարուս հեղեղ մի անվերջ :

ԵՍ ԱԼ...

Ինչ որ անբողջ պատուհանիս գամուած՝ ես
Յոյսի շողը հոգիիս մէջ գգուեղեն,
Ու նայուածքներս պղտոր՝ հեռուն մըջ-
սայիս
Սնունեղեն յաւեռ ըզբեզ կ'երագեմ :

Ու կ'սպասեմ... աւա՛ղ, չես գար, կը թողուս
Որ բաղդին բիրտ խայրոցները անհնարին,
Արիւնտեն քրթումն ծաղիկն իմ հոգւոյս,
Ու խարտեն սրբութիւնը այս կեանքին :

Ո՛վ իմ Սերբս, եթէ փոսին մէջ Մահուան,
Դեռ Քու հոգիդ չե՛ ըսպառած ինձ համար,
Ու եթէ դեռ կ'ըղձաս սիրել զիս այնքան,

Լըսե՛ ձայնիս, ե՛ս աչ ըզամ անձնասուր
Յաւերժական Գիշերներու Քունին ուր՝
Մոռնամ ցաւած հոգւոյս վերջերն անհամար :

1
—
2

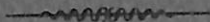
« Ազգային գրադարան

NL0327905

20445

Վ. ԱՍԼԱՆԻ ՆԱԽՈՐԳ ԷՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՆՆԵՐԸ

1. Կեանքի Պատկերներ (Սպառամ)
2. Վրէժի դարեկն (Սպառուկու մօտ) 2.50 Ղ. Ո.

